

כשלאמא יש סטומה

פתח-דבר

הספרון נכתב על ידי טינה, שעברה ניתוח ליצירת סטומה (פיום). הניתוח בוצע כאשר הבן שלה היה ילד קטן.

טינה הרגישה שגם הילד שלה וגם ילדים והורים אחרים, זקוקים ליותר מידע בנושא הסטומה. טינה כתבה את הספרון, תוך שהיא מתבססת על החוויה שלה, כדי שישמש כבסיס לשיחה עם ילדים שהוריהם עברו או עומדים לעבור ניתוח ליצירת סטומה.

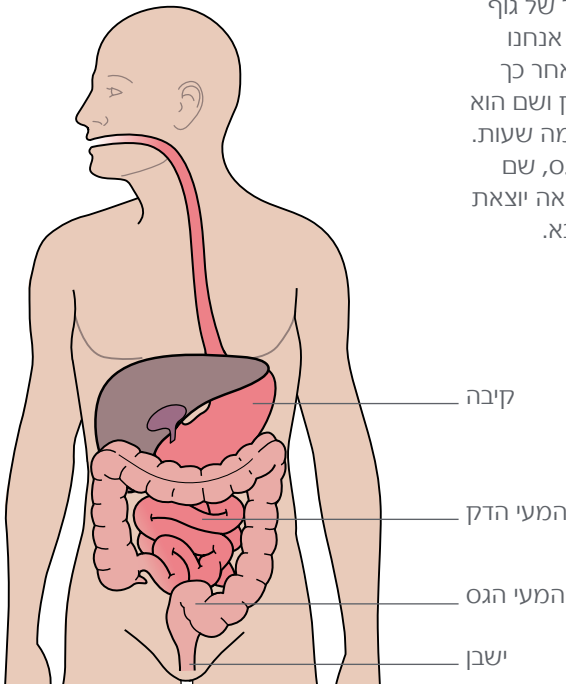
חברת קולופלסט מודה לגב' אתי ברק, אחות סטומה במרכז הרפואי אסותא על עזרתה בעריכת החוברת.

אמא חולה

דניאל זוכר היטב את היום שבו הגיע הביתה אחרי בית הספר ומצא את אמא שלו, שכבר חזרה מהעבודה, ישנה במיטה. לאמא שלו כאבה הבטן הרבה זמן ועכשיו הכאב היה כל כך חמור, שהיא היתה צריכה ללכת לרופא כדי שיבדוק אותה. דניאל היה עצוב שאמא שלו חולה, אבל הוא גם שמח שהרופא הולך לנסות ולברר מה הבעיה ולעזור לאמא להחלים.

הרופא אמר שאמא צריכה ללכת לבית החולים. כשדניאל ואבא שלו הלכו לבקר את אמא, היא היתה במיטה. אמא מאוד שמחה לראות אותם וחיבקה אותם חזק. היא סיפרה להם שהרופאים עשו לה הרבה בדיקות, בבדיקות גילו שיש לאמא בעיה בבטן. לאמא כל הזמן כאבה הבטן והיא היתה צריכה לרוץ לשירותים הרבה. אפילו היה לה קצת דם בצואה.

מערכת העיכול - לאן הולך האוכל שלנו

הבעיה של אמא היתה באיבר אחד בגוף, שנקרא המעי הגס. "מהו המעי הגס?" שאל דניאל. המעיים נמצאים בתוך הבטן והם נראים כמו צינור ארוך ארוך ומפותל. אבא צייר ציור של גוף האדם על חתיכת נייר והסביר שכאשר אנחנו אוכלים, האוכל קודם כל הולך לקיבה. אחר כך האוכל עובר למקום שנקרא המעי הדק ושם הוא נהיה יותר נוזלי, התהליך יכול לקחת כמה שעות. אחרי זה האוכל ממשיך ועובר למעי הגס, שם הוא נהיה קשה והופך לצואה. "ואז הצואה יוצאת מהישבן כשהולכים לשירותים" אמר אבא.

דניאל שאל את אמא אם הרופאים יכולים לעזור לה ולגרום לכאב להעלם. אמא אמרה שהרופאים נתנו לה תרופות ויכול להיות שהן יעזרו לה להחלים. "כמה זמן את צריכה לקחת את התרופות?" הוא שאל. אמא אמרה שהיא תצטרך לקחת תרופות במשך כמה חודשים ואז הרופאים יבדקו אותה שוב, כדי לראות אם היא החלימה.

אבא אמר שבגלל התרופות, יכול להיות שאמא תיראה קצת אחרת. "מה זאת אומרת?" שאל דניאל. "יכול להיות שהפנים שלה יהיו קצת יותר שמנמנות ועגולות, כמו ירח" אמר אבא. דניאל היה עצוב על כך שאמא שלו הולכת להיראות שונה אבל אמא אמרה שאין סיבה להיות עצוב, בגלל שהתרופה תעזור לה להחלים.

במהלך החודשים הבאים הפנים של אמא באמת היו קצת יותר שמנים, אבל דניאל חשב שזה לא נורא. לפעמים אמא היתה צריכה ללכת לבית החולים ולדבר עם הרופאים. לפעמים הרופאים חשבו שהמצב משתפר ולפעמים לא. אבא ודניאל עזרו לאמא כמה שהיה אפשר, כדי שהיא תוכל להחלים. דניאל ידע שלפעמים היה קשה לאמא להיות חולה. כשהם יצאו מהבית אמא תמיד היתה צריכה לדאוג שיהיו שירותים קרובים, למקרה שהיא תצטרך.

דניאל ואבא שלו דאגו בגלל שאמא לא הרגישה טוב. דניאל השתדל מאוד לעזור לאבא בעבודות הבית ויחד הם התגעגעו לאמא. היו ימים שאבא הלך לבקר את אמא בבית החולים ישר אחרי העבודה ואז שב הביתה מאוחר להכין ארוחת ערב וסנדוויצ'ים למחר לבית הספר. אבא היה גאה מאוד בדניאל שהתנהג כמו בוגר, הוא היה עמצאי ואחראי והקפיד להתרחץ, להתלבש ולהתארגן לבד לבית הספר בבוקר, זה מאוד עזר לאבא.

אמא עוברת ניתוח

יום אחד, כשאבא ואמא חזרו מביקור בבית החולים, הם אמרו שהם רוצים לדבר עם דניאל.

אחרי כמה שעות, הגיע הזמן ללכת הביתה ודניאל נפרד מאמא שלו. הוא חיבק אותה חזק כל כך, שהיא שאלה אותו אם הכל בסדר. "אני מפחד מזה שאת יכולה למות" הוא אמר. אמא הסתכלה על אבא ושניהם התיישבו. "אני יודע שזה מפחיד, כי הניתוח שאמא תעבור לא יהיה נעים" אמר אבא, "אבל הרופאים שמנתחים את אמא מצויינים והם יטפלו בה טוב". לאחר ששוחחו עוד קצת על הניתוח, דניאל הרגיש רגוע יותר לגבי מה הולך להיות. אך למרות הכל, עדיין היו מעט דמעות בעיניו של דניאל כשהוא ואבא עזבו את בית החולים וחזרו הביתה.

למחרת כשדניאל חזר הביתה מבית הספר, אבא חיכה לו בבית. הוא אמר לדניאל שאמא התעוררה אחרי הניתוח ושהכל בסדר. דניאל שאל מתי יוכל לראות את אמא שלו. אבא אמר שהיום הוא ילך לבית החולים לבד, כי אמא בטח מאוד עייפה ויהיה לה קשה לראות הרבה אנשים. "אתה תוכל לבוא לראות אותה מחר, עם סבא וסבתא והיום תשוחח איתה בטלפון" אמר אבא. כשאבא חזר מבית החולים, דניאל שאל מה שלום אמא. "היא עייפה מאוד ולפעמים קצת כואב לה, אבל היא מקבלת תרופות שעוזרות לה" אמר אבא.

דניאל ציפה לביקור אצל אמא ומאוד רצה לראות את הסטומה ואת השקית. הוא רצה לתת לה חיבוק גדול ולספר לה כמה התגעגע אליה.

אמא סיפרה לדניאל שהיא ואבא דיברו עם הרופא. הרופא אמר להם שהתרופות שאמא לוקחת לא עוזרות מספיק ושאמא צריכה ניתוח כדי לעשות משהו שנקרא סטומה. "מה זה סטומה?" שאל דניאל. אמא הסבירה לו שהרופאים יעשו חור בבטן שלה, כדי שהצואה תצא ממנו, במקום שתצא מהישבן. הם יחברו לאמא שקית לבטן ולשם ילכו כל היציאות.

"איך זה יכול להיות?" שאל דניאל. אבא אמר: "אתה זוכר שציירנו את הציור, כשהסברנו לך איך האוכל עובר בגוף?". "כן, אני זוכר" אמר דניאל. אבא אמר שבגלל שלאמא המשיכה הבעיה במעי הגס, הרופאים רוצים פשוט להוציא אותו. הם ישאירו את המעי הדק והקצה שלו יציץ דרך חור קטן בבטן שלה, כדי שהצואה תוכל לצאת. החור בבטן (שקוראים לו סטומה) ייראה קצת כמו החור בישבן, שממנו בדרך כלל יוצאת הצואה.

הרופא נתן להם ספרון לקחת הביתה, אמא הראתה אותו לדניאל כדי שהוא יוכל להבין איך נראית סטומה. הוא חשב שזה נראה כמו דובדבן אדום שיושב על הבטן. אמא צחקה ואמרה שהוא צודק. "תראה!" אמר אבא, שהצביע על הסטומה, "שמים על זה שקית ואז הצואה יוצאת ונכנסת לתוך השקית. כשהשקית תתמלא, אמא תצא ותרוקן אותה לתוך האסלה". דניאל חשב שזה חכם והיה שמח שלאמא לא יהיה יותר מעי גס, כי הוא במילא לא עובד כמו שצריך.

בערב לפני הניתוח של אמא, דניאל הלך לבקר אותה בבית החולים והביא לה במתנה ציור שצייר עבורה. בזמן שהם אכלו ממתקים שאמא קנתה, הם דיברו על הניתוח של מחר. לדניאל לא היה נעים לחשוב על זה שאמא צריכה לעבור ניתוח.

דניאל מבקר את אמא שלו

אמא גם אמרה לו שלפעמים שלגיה תשמיע קולות וזה יכול אפילו להישמע כאילו שהבטן שלה מוציאה גזים, אבל בפעם הראשונה שדניאל שמע את זה, הוא חשב שזה נשמע כמו צפרדע.

אמא הציעה ששלושתם ילכו לשבת ליד הטלוויזיה. "את יכולה לצאת מהמיטה?" שאל דניאל. "כן, אני יכולה, אם תעזור לי" אמרה אמא. דניאל כמובן עזר לה. האחיות נתנו לאמא עמוד עם גלגלים ואבא שם את השקיות על עמוד כדי שאמא תוכל להסתובב בבית החולים בקלות. דניאל חשב שזה נפלא ושככה היא תוכל גם להגיע לחלון הגדול ולנופך להם לשלום כשילכו הביתה.

למחרת כשדניאל הלך לבית החולים לבקר את אמא שלו, הוא קצת התבייש להיכנס למחלקה. כשהגיע לשם, אמא ישבה על המיטה והיו כל מיני שקיות תלויות על המעקה של המיטה. היו צינורות באף שלה והוא לא ידע אם ללכת אליה, אבל כשאמא הושיטה את ידה לחבק אותו, דניאל שמח והתכרבל איתה במיטה.

דניאל שאל את אמא מהן השקיות האלו על המעקה של המיטה ולמה יש לה צינורות באף. אמא הסבירה לו שהצינורות באף נותנים לה יותר אוויר. היא גם סיפרה לו שכרגע היא לא יכולה להטיל שתן לבד, אז יש צינור אחד שעוזר לה בכך. היתה שקית אחת עם דם, שהיתה מחוברת לצינור בבטן שלה, איפה שהיה הניתוח. "זה עדיין כואב לך מאוד?" הוא שאל. "כן" אמרה אמא, "אבל בוא ואראה לך משהו חכם". היא התיישבה במיטה ואמרה לו להסתכל על הגב שלה. "מה זה הצינור הזה שנכנס לך לגב?" שאל. אמא הראתה לו מכונה קטנה שזמזמה. "זו תרופה שנותנים לי כדי שלא יכאב". אמרה אמא והראתה לו איך התרופה עוברת דרך הצינור לתוך הגב שלה. "ואו, זה באמת חכם" אמר דניאל, כי הוא היה מאוד עצוב לשמוע שכואב לאמא. אמא שמעה שיכול להיות נחמד לתת שם לסטומה, כדי שיהיה נוח לדבר על זה. "איך נראה לך שכדאי שנקרא לזה?" שאלה אמא. הם הסתכלו על הסטומה ובדיוק אז, יצא מהסטומה קצת קצף לבן. דניאל אמר "אני חושב שצריך לקרוא לה שלגיה" וכך הם הסכימו. מאז, כל פעם שדניאל רצה לשאול את אמא איך היא מרגישה, הוא תמיד שאל: "מה שלום שלגיה?" ושלושתם צחקו.

אמא חוזרת הביתה

אחרי שבוע בבית החולים, אמא חזרה הביתה. דניאל ואבא שלו ציפו בקוצר רוח שאמא תחזור הביתה. הם תכננו לה קבלת פנים חגיגית, ניקו וקישטו את הבית. אבא סיפר לו שאמא תצטרך לנוח הרבה מאוד בחודשים הראשונים ושדניאל יצטרך לעזור כמה שהוא יכול. הוא הבטיח לעזור. הוא היה מאוד שמח שאמא חוזרת הביתה.

כשאמא הגיעה לבית הספר, היא סיפרה לילדים ולמבוגרים שהייתה לה בעיה במעי הגס. היא סיפרה להם שהוציאו אותו בניתוח ועשו את הסטומה, כדי שהיציאות שלה יצאו לתוך שקית שמודבקת לה על הבטן. אמא הראתה לכולם את השקית כדי שייראו איך זה נראה כשיש שקית על הבטן. המבוגרים חשבו שזה נפלא שאפשר להחלים בעזרת הסטומה והילדים חשבו שזה מגניב. היא שאלה את הילדים אם יש להם שאלות ואחד הילדים שאל אם היא יכולה ללכת לבריכה. "בטח שאני יכולה" אמרה אמא, "אני יכולה לעשות כמעט הכל! אני רק צריכה להיזהר שלא לקבל מכה בבטן". דניאל מאוד שמח על זה שהחברים שלו יודעים על הסטומה של אמא.

בשבועות הראשונים אחרי הניתוח, אמא הייתה עייפה ולא יכלה לעשות כמעט שום דבר, אז היא נחה הרבה. אסור היה לה להרים שום דבר כבד, אז אבא עזר לה. ככל שהזמן עבר, אמא יכלה לעשות יותר ויותר דברים בעצמה. היא מאוד שמחה כי היא הרגישה יותר טוב. אמא ודניאל שיחקו ביחד הרבה. אם שלגיה עשתה רעשים בזמן הארוחה, הם צחקו ועשו רעשים משלהם. אמא אמרה שהיא סיפרה לחברים שלה שיש לה סטומה ושלפעמים יוצאים ממנה רעשים. "אנחנו הרי לא רוצים שאנשים יחשבו שאתה זה שעושה רעשים, נכון?" התבדחה איתו אמא.

ככל שעבר הזמן, דניאל ואמא כמעט שכחו שלאמא יש סטומה. עכשיו הם יכלו לעשות הרבה דברים שהם לא יכלו לעשות כשאמא הייתה חולה. הם הלכו לקולנוע, להחלקה על הקרח, ללונה-פארק ולטיולים בטבע. הם גם נסעו לחופשה של שבועיים והלכו לשחות ומאוד נהנו. אמא הייתה הרבה יותר מאושרת וזה עזר לכל המשפחה. אבא ודניאל היו מאושרים מאוד, כי אמא חזרה להרגיש טוב.

דניאל סיכם עם אמא,, שיום אחד כדאי שהיא תבוא לבית הספר לספר לחברים שלו על הסטומה. החברים שלו ידעו שאמא שלו הייתה חולה, הם ידעו שהיא הולכת לעבור ניתוח. חלק מהמבוגרים בבית הספר חשבו שלאמא יש חגורה גדולה על הבטן וגם שהשקית תהיה מאוד גדולה.

חברת קולופלסט מפתחת מוצרים ושירותים ההופכים את החיים לקלים יותר עבור אנשים במצבים רפואיים אישיים ופרטיים, תוך שיתוף פעולה הדוק עם האנשים המשתמשים במוצרי החברה, אנו יוצרים פתרונות רגישים המותאמים במיוחד לצרכים המיוחדים שלהם.

אנו מכנים זאת גישה טיפולית אישית. החברה עוסקת במוצרי סטומה, אורולוגיה ואי שליטה בסוגרים וטיפול בפצעים.

אנו פועלים ברחבי העולם ומעסיקים יותר מ 9000 עובדים.